

IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS
IMPULS

FOR LEDERNE AF SCT. GEORGS GILDERNE

NR. 2 . ÅRGANG 1972

IMPULS

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark for gildeledelserne.

Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 Kbhvn. K.
Tlf. (01) 12 27 02. Giro 1351.
Kontortid: Mandag til fredag kl. 8,30-16,30,
lørdag lukket.

Tryk: K. Rosendahls Bogtrykkeri Akts.,
Esbjerg.
Oplag 800 ekspl.

Redaktion:

Aage A. Jensen, Birkevej 5, Langesø,
6430 Nordborg. Tlf. (044) 5 18 96.

Lise Johnsen, Højdedraget 34,
8660 Skanderborg. Tlf. (06) 52 12 86.

Finn Brøchner, Hybenvænget 3, 6733 Hjørtning.
Tlf. (05) 16 53 46.

Medarbejdere:

Nordjylland:

Kirsten Hector Knudsen, Lobeliavej 3, Vest-
bjerg, 9400 Nørresundby. Tlf. (08) 29 61 58.

Midtjylland:

Jørgen Pedersen, Fønixvej 6, 8270 Højbjerg.
Tlf. (06) 14 70 45.

Syddjylland:

Poul Reinholdt, Mosebakken 1, 7100 Vejle.
Tlf. (05) 85 56 79.

Fyn:

Jens Emil Kudsk Jensen, Chr. Winthersvej 26,
5000 Odense. Tlf. (09) 13 09 59.

Nord- og Nordvestjylland:

Evald Hansen, Jernbanevej 2, 4500 Nærbø S.
Tlf. (03) 41 11 79.

Storkøbenhavn:

Ib Wessel-Tolvig, Højagervej 15, 2960 Rungsted
Kyst. Tlf. (01) 86 53 46.

Sydsjælland og Lolland-Falster:

Carl Schultz, Kirkepladsen, 4800 Nykøbing F.
Tlf. (03) 85 03 69.

Dette nummer indeholder

Side 3:

Lederen beskæftiger sig denne gang med ænderingerne af vore ritualer – først og fremmest af hensyn til de yngre.

Side 4-5:

Denne gang har »Baloo« – Henry Allan Robæk – sat sig tilbage i stolen. »Kan du brænde, kan du tænde«, siger han.

Side 6-7:

Den faste rubrik »Sådan gør vi« handler om et samråd for alle uniformerede ungdomskorps i Lyngbæk-Tårnbæk. Rønholdt fra Kgs. Lyngby fortæller.

Side 8-9:

Forkyndelsen mangler i Sct. Georgs Gilderne, siger direktør Tage Sørensen, Esbjerg, der som 56-årig fortsætter med aktiv spejding.

Side 10-11:

Den faste rubrik »Kommunikation« er ved at flyde over med indlæg denne gang.

Side 12:

Et lille uddrag om gildehallen foretaget af N. J. Udby frit efter Knud Sønderby.

Side 13:

Vicelandsgildemester Kirsten Tolstrup Sørensen giver en lille instruktion i svendeinstruktion.

Side 14:

Vicelandsgildekansler Ib Mikkelsen beskæftiger sig til dagligt med lederuddannelse og samarbejdstrening. Her orienterer han om gildeledelse.

Side 15:

Hvordan skaber man feststemning ved gildehallen? Det fortæller artiklen »En festaften i gildet« noget om.

Side 16:

Som afslutning på dette nummer behandles spørgsmålet »Skal gilderne have egen høj-skole?«

VORE RITUALER

Da Sct. Georgs Gilderne blev stiftet for næsten 40 år siden, blev der til gildehaller m.v. udarbejdet ritualer, som skulle følges ved optagelse af nye gildebrødre, ved optagelse til væbnertiden osv.

Disse ritualer ville, hvis de havde været uændret i dag, sikkert have virket lige så antikveret for os, som en avis eller et brev fra en offentlig myndighed fra den tid, og man har derfor i ledelsen af Sct. Georgs Gilderne passet på at ændre lidt nu og da for at gøre vore ritualer mere tidssvarende.

Der er for ganske kort tid siden igen blevet ændret ved vore ritualer, en ændring der på et par områder har givet anledning til en del diskussion om betimeligheden heraf.

Det er ikke meningen her at gå ind i denne diskussion, men blot pege på, at den ændring, der er gennemført, ikke er foretaget specielt for de gildebrødre, der har været medlem af Sct. Georgs Gilderne i mange år, for det synes helt øjensynligt, at disse helst ville beholde de gamle ritualer. Ændringen er udelukkende foretaget for at være forståelige for de nye gildebrødre, der i disse år optages i gilderne, for at disse nye gildebrødre ikke ved selve optagelsen skulle komme i den situation ikke at være på bølgelængde med den gildemester, der foretager optagelsen.

At dette er rigtigt vil enhver, der har prøvet at diskutere vor bevægelse med unge spejderledere, kunne bekræfte, så vi bør alle anvende vore nugældende ritualer, der er affattet i et nutidigt sprog, ved alle gildehaller, så har vi gjort, hvad vi kunne for at prøve på at skabe en fremtid for gildebevægelsen med tilgang af nye gildebrødre.

Det kan endelig bemærkes, at væbnerløftet er ændret ved sidste revision af ritualerne, så hvis man ikke vil komme i den situation at lade de nye væbnere aflægge det gamle løfte og så senere på aftenen finde et helt andet løfte i væbnerbrevet, bør man kun anvende de gældende ritualer.

STOLEN

Henry Allan Robæk (Baloo)

Ulvunge 1934 – Tropsfører 1944 – Kolonneassistent 1946 – Gilwell-spejder 1948 – Gildebroder 1949 – Klanfører 1950 – Skattemester 1957 – Gildemester 1960 – Gildemæssigt passiv 1965-71 – Spejderfar 1968 – Stadsgildemester 1971.

- Stolen??
- Ja tak.
- Hvordan??
- Impuls, gildemestertale, Evald, Korup, Impuls, inspiration, bugsertov, foto – ja, lige hvad du vil.
- Kan jeg ikke få et fast emne?
- Nej, du er helt fri . . . er det så en aftale?
- OK, jeg skal prøve.

Impuls, Impuls, Impuls . . . Det er svært at analysere, hvorledes egne gildemestertaler har virket. Var de tørre, saglige, højtidelige, aktuelle, bløde, kedelige – eller er det lykkedes at sætte noget i gang. Lykkedes det at få noget til at ske. – Jeg ved det ikke bestemt, men jeg har forsøgt at tale aktuelt og impulsivt. Med impulsivt mener jeg her, at man bør kunne fornemme, at pulsen slår på den, der taler, vel vidende at grænsen mellem det ophøjede og det latterlige er herfin.

Da jeg skrev gildemestertale som led i grundkursusdeltagelse, fik jeg af »min læser« i rettesættelse, fordi jeg meddelte, at jeg ikke anvendte komplet manuskript, men foretrak at tale ud fra huskeseddel med vigtige passager i rækkefølge og dertil hørende stikord. Jeg følte mig lidt uretfærdigt bedømt, men kan godt forstå, at lysten til at tale frit ikke må blive ensbetydende med, at man ikke er forberedt. Man må vide, hvad man vil sige, man må brænde med det, man kan ikke tale om ting, man ikke har skaffet sig viden om. Forsøger man på det, kan det kun blive oplæsning. Man må vide betydeligt mere om emnet end det, man har behov for at få sagt. Det vigtigste er at vide, hvordan man vil begynde, og hvordan man vil slutte. Herefter er opgaven egentlig kun at bringe disse to dele så tæt sammen som muligt. Jeg har ofte (så at sige usynligt) prøvet at lade alt

det »i midten« bestå af mange selvstændige enheder efter recepten: 1. Påstand, 2. Begrundelse, 3. Eksempler.

En tale har til opgave at sætte noget i bevægelse, bringe andre til at tænke og handle, derfor må den, der taler, ikke blot give sin stemme, men også sjæl, hjerte, vilje, personlig opfattelse eller hvad man nu føler, et sådant engagement skal hedde. – Når man taler efter stikord i rækkefølge (som selvfølgelig mange steder godt kan indeholde hele væsentlige afsnit) så har man den vidunderlige fordel, at man i sit forbindende ordvalg kan tilpasse sig den forsamling, man taler til. Vi kender alle dette, at også gildehaller kan forløbe forskelligt. Såfremt enhver tale, uden at ændre indhold i øvrigt, under afleveringen blev tilpasset modtagerne, ville betydeligt færre gildebrødre gå rundt med krollede tæer.

»Kan du brænde – kan du tænde«

»Kan du brænde – kan du tænde«.

»Det hoved regnes desværre ofte for det bedste, som passer bedst vor forenings hat«.

»Vort liv igennem balancerer vi mellem det, der kan løfte os selv og naboerne op og så det, der bryder ned i narreværk og pjat«.

Når talen forberedes, samler jeg ordsprog, citater, velformulerede påstande, som kan markere min mening. Jeg ved, hvad jeg med min tale ønsker at sætte i gang (vidste jeg ikke det, ville det være en fornærmelse at aflevere den). Jeg skriver 10-15 sådanne meninger på løse papirlapper og supplerer disse med lapper med mine personlige opfattelser af, hvad jeg skal huske at få med. Derefter pusler jeg med papirbunken, til der kan etableres et udviklingsforløb. Under arbejdet kasserer jeg alt, som nu viser sig overflødig. Nu er mine mærkepæle for talen sat ud. Herefter skal jeg blot lade mine forbindende ord skulpe som ringe i vandet omkring hver pæl, inden jeg bevæger min tale hen til næste mærke.

Første eksempel: Om gildernes hjælpearbejde

»At se oldinge lege med lokomotivet kan ikke begejstre de, der kun får lov at se på fra en ståplads«.

»Demokrati er et ord, der knurrer meningsløst i tomme maver«.

»Mange bestyrelsesmedlemmer har det som førstegangs-ryttere: De interesserer sig mere for at holde sig fast i sadlen – end hvor hesten går hen«.

»Møllen går ikke ved det vand, der er forbi«.

Skulle jeg holde en tale om gildernes hjælpearbejde, ville det ikke være svært at få ovenstående meninger indplaceret som mærkepæle mellem det, jeg ønskede at sige.

Deltagelse i hjælpearbejde kan være et værdifuldt karaktertrænende arbejdsredskab, men alt for mange eksempler viser, at dette arbejde fra at være et middel for mange desværre er blevet et mål for enkelte.

På en konference, der i Nyborg afholdtes for gildeledelser, blev hjælpearbejdet kulegravet. Det er vel 12-14 år siden. Meget af det, der blev sagt, har jeg glemt, men aldrig glemmer jeg den børneinstitutionsformand, der med dårligt skjult beklagelse konstaterede, at han og et par af hans venner nu gennem tyve år »havde været nødsaget til at lade sig vælge, da ikke andre gildebrødre viste interesse«.

Måske pudser han fremdeles på glorien. Mange sidder alt for længe, til at sådan virksomhed kan være af ringeste interesse for gildebevægelsen fortsat at lægge navn til. –

Gå af. Et bestyrelsesmedlem der når et eller flere »runde år« i spidsen for en eller anden Sct. Georgs-institution må være blind – eller i det mindste blændet. Netop hans eller hendes strålende dejlighed kan forhindre et gildearbejdsredskab i at fungere. Er et gilde tilfreds med, at nogle gildebrødre engang var dygtige karruselpassere af I, II eller III klasse, så velbekomme – men engagerende aktivitet og personlig karaktertræning bliver der ikke meget plads til i etablerede virksomheder – dårligt nok vel til et nyt igangsættende bøv. –

Andet eksempel: Spejdere/gildet

»Lille spejl på væggen dér, hvem er skønnest i verden her«.

»I ethvert samarbejde med et andet menneske holder man en lille smule af dette andet menneskes skæbne i sin hånd«.

»Tilfældigheder spiller ofte plat eller krone med børns fritid og fremtid«.

»Som arvinger til vort århundredes fallitbo er vi på en måde alle sammen skuffede idealister, som har travlt med at forsikre hinanden, at teorier, ideer og ideologier er noget, vi definitivt er færdige med – og imens vi erklærer teorierne for døde og magtesløse, spøger de videre med ufattelig kraft i den moderne teknificerede velfærdsstat«.

Disse meninger kunne jeg godt anvende i en tale om fællesmarkedsproblemer, men her vil jeg benytte dem som mærkepæle i et indlæg, der vedrører debatten: Spejderkorpsene og gildebevægelsen.

Gennem 20-30 år snyltede gildebevægelsen på befolkningens good-will over for spejderbevægelsen. Nu er spejderbevægelsens good-will i aftagende. Interessen for arbejdet er vigende såvel i presse, radio og TV som blandt skolelærere, børn og unge. Da spejderbevægelsen startede, gik mange spejdere med hatten under frakken for ikke at få klø for deres overbevisning – de var mere bange end flove. I dag er mange flove.

Selvfolgelig skal man følge med tiden, måske endog være foran, men såfremt den udvikling, vi ser i dag, skal videreudvikle og toneangive spejderkorpsenes standard, så må jeg til at spørge: »Hvem skal gildebevægelsen så være et spejl på ved århundredskiftet?«

Jeg har altid talt for, at gilderne ikke måtte isolere sig, ikke måtte blive navlebeskuende voksesteder for kunstig højtidelighed, materielt overflod eller personligt snobberi. Gildebevægelsen skulle glæde sig over den befolkningsbredde, der registreredes i korpsene, og gil-

Fortsættes side 7

SÅDAN GØR VI

I Lyngbæk-Tårnbæk kommune har man etableret et samråd for alle de uniformerede ungdomskorps. Ideen er absolut værdig til efterfølgelse.

Noget om SAMRÅD

Når jeg vil fortælle, at »sådan gjorde vi«, da vi oprettede et »samråd«, er det ikke, fordi jeg tror, at vi gjorde det bedre eller ret meget anderledes, end så mange har gjort. Det er blot, fordi vi GJORDE det og gerne vil lade det være en opfordring til mange andre om at gå hen og gøre ligeså – eller noget andet af den slags.

Det var faktisk efter en fælles »spejderdag«, som arrangeredes af de fire spejderkorps' lokale divisioner kraftigt støttet af vort gildes spejderlav, at alle de implicerede følte, at det gode samarbejde, der var skabt om denne »dag«, ikke måtte smuldre hen igen.

Forskellige følere til mange sider medførte, at de energiske ledere og gildebrødre, der havde været med i arrangementet, etableredes som et kontaktudvalg. Man fandt dog hurtigt, at der var mange administrative opgaver, som det ikke faldt ligetil for dette udvalg at varetage, hvilket førte til dannelsen af »samrådet«, hvorunder kontaktudvalget så kom til at sortere.

Samrådet for de uniformerede ungdomskorps i Lyngby-Tårnbæk kommune (som det så bekvemt kom til at hedde!) består af repræsentanter for KFUK- og KFUM-spejderne, DDP og DDS og de tre gilder i kommunen, Fortunen, Virum og Kgs. Lyngby – men derudover også af baptistspejderne, både drenge og piger, FDF og DUI, leg og virke.

Naturligvis fandt spejderne og gilderne let hinanden i et samarbejde, som FDF også gled smertefrit ind i. Hvis nogen savner det, skal jeg lige bemærke, at vi ikke har PPF i området, men selvfølgelig får dem med, hvis de kommer her. Derimod ville det være uærligt at fortie, at der

var visse begyndervanskeligheder med DUI. De havde repræsentanter med fra starten, men efter nogen tids forløb meddelte de, at de måtte trække dem tilbage. Vi fik ingen særlig klar begrundelse. Da vi vist nok er ude over gensidig gammel mistillid, var årsagen uden tvivl interne uenigheder, og efter meget kort tids forløb havde vi dem med igen, så de lokale DUI-afdelinger alle har folk med i samrådet og har givet udtryk for også at komme i kontaktudvalget.

Det kræver nogen takt og smidighed at få alt til at glide. Især har spejderne og gildebrødre nogle gange været ved at gå FDF og navnlig DUI for nær ved at lade »spejderriet« dominere, men efterhånden kender vi hinanden og ved, at ingen mener noget ondt med den slags, tværtimod er alle indstillet på at tage hensyn til andres interesser også for at fremme samarbejdet mest muligt. Borneorganisationernes to repræsentanter i ungdomsnævnet er også i samrådet, og rådets formand er medlem af fritidsnævnet, så rådet har det bedst mulige forhold til de offentlige myndigheder og en fin kontakt til fritidskonsulenten, som er aktiv spejder. Samrådet anerkendes i høj grad af de kommunale myndigheder, formentlig også fordi det omfatter alle organisationerne. Således kan nævnes, at f. eks. ansøgninger, der indkommer til kommunen om tilskud, om lokaler, om lån eller lignende, altid før behandlingen sendes til samrådet til udtalelse, og samrådet har behandlet det så sagligt, at dets indstillinger, så vidt det er mig bekendt, er blevet fulgt hver gang.

Under samrådet og med stor økonomisk støtte fra vort gilde har der nu i to sæsoner været drevet en ungdomsklub, »Femkanten«, den før-

ste og vist endnu eneste af sin art her i riget. Naturligvis har den måttet være åben for alle unge, for at tilskud kunne opnås, men der har først været agiteret for den i spejderkredse. Lederne har været unge spejderledere, som altid har optrådt i uniform på mødeatferne, og klubben har lagt hovedvægten på mere eller mindre spejderprægede aktiviteter. Om klubbens succes – såvel som om dens berettigelse – kan der diskuteres i det uendelige. Men den har i hvert fald været drevet på en pæn og ordentlig måde, og det har nok været medvirkende til at skabe den respekt for samrådet hos myndighederne, som rådet virkelig kan glæde sig over. – Nu startedes klubben også i et hus, som kommunen indrettede og stillede til rådighed, netop lige ovenpå en kæmpestor kommunal fiasko på samme område, idet en masse unge nær havde splittet kommunens kulturbgning, Sophienholm, ad, da den blev stillet til rådighed som ungdomsklub. Det varede vel højst et par uger, medens »spejderungdomsklubben« nu har holdt et par år uden at lave ulykker. Det skal dog siges, at dens fremtid hanger i en tynd tråd, dels fordi arbejdet er blevet vanskeliggjort af mange indbrud og hærværk udefra, og dels fordi behovet for klubben vel nok er omdiskutabelt, da den efterhånden søges overvejende af det samme publikum, som kommer i andre ungdomsklubber.

I samrådets kontaktudvalg, som kun har ét medlem fra hvert korps eller forbund, tilrettelægges alle de mere praktiske ting som fælles møder, fælles løb og lignende, ligesom man her koordinerer gildernes forskellige tilbud om løb og lignende, idet disse nu naturligvis omfatter alle de samme, som er med i samrådet. Kontaktudvalget stod f. eks. også for en spejdergudstjeneste, som forløb vældig pænt og var så velbesøgt, at den nær havde sprængt rammerne i Christianskirken. Udvalget viderebringer også alle tilbud om forskellige enheders arrangementer, hvori andre korps kan deltage.

Samrådet udgiver efter behov, dvs. 3-4 gange om året, et blad, »Samrådsnyt«, som indtil nu har været finansieret af vort gilde, men efter at man har indført kontingent til samrådet fra alle tilsluttede korps med 50 øre pr. medlem, har rådet selv overtaget udgiften.

Det næste synes at blive en eller anden form for et bureau eller fælles kontor udstyret med diverse nødvendige kontormaskiner og måske med kontorhjælp. Da vi er alle korps m. v. derom, skulle der formentlig være reel mulighed for kommunal støtte dertil.

Både samrådet og kontaktudvalget udsender udførlige referater af hvert møde. Begge steder er der møde ca. hver anden måned. I kontakt-

udvalget har gildet stillet sekretær og skriver til rådighed, og vi leder efter en også til samrådet. De kontormæssige udgifter dertil har gildet også påtaget sig.

Nu bad redaktøren mig omtale, hvad vi har fået ud af det, navnlig for så vidt angår public relation. – Jeg tror, det er let sagt.

Taler vi om PR fra spejdere/gilder ud mod offentligheden, så har vi intet opnået, som ikke spejderne eller vi lige så godt kunne have opnået uden samrådet. Men det kommer måske, vi ligger aldrig stille.

Er talen derimod om udbredelse af kendskab til og skabelse af respekt om gildet i spejderkredse, så føler jeg, at vi ved vort arbejde og eksemplets magt i samrådet og dets kontaktudvalg har skabt gildet en good-will så stor, som vi aldrig har kendt den før.

– Og det er nok værd at røre sig lidt for!

RØNHOLT,
Kongens Lyngby.

Fortsat fra side 5

derne skulle altid være et spejl på spejderbevægelsen.

Den udvikling, der sker i korpsene, kan ikke være os ligegyldig. Jeg tør ikke påstå, at det behøver at være ideologisk tilbagegang, men jeg tør godt hævde, at det er en noget anderledes udvikling, end jeg drømte i gode stunder. Kommer vi dertil, at det er gilderne, der stærkest markerer det livssyn, som var grundlæggende for det, vi forstår ved spejderidealene – så er det altså ikke længere nogen kvalifikation i sig selv at have været spejder, og så må gilderne være åbne for enhver, der tilslutter sig de tanker, der endnu bæres oppe af vor tro.

Jeg skal ikke skitsere flere taler. Inden jeg slutter dette kalajdoskopske indlæg, benytter jeg lejligheden til at efterlyse ikke blot personlig stillingtagen, men også åbent visir, når man vil udfordre andre. Den der med: »... opslog jeg min ridderhjelme« var nu slet ikke så tosset. I Impuls 1971, nr. 1, var der f. eks. en udfordring. »Impuls opfordrer«, Impuls foreslår«, jeg synes, det ville være rart at have et navn eller et mærke også på sådan en sag.

Tak for lånet af »Stolen«. – Når man som jeg gennem nogle år har været borte fra aktiv gildes virksomhed, er det helt behageligt ikke blot at være overbevist om: »Kan du brænde – kan du tænde«.

... men også fornemme at kunne bekræfte:

»ET LYS DER EN GANG HAR VÆRET
TÆNDT – ER LET TÆNDT IGEN«

BALOO

Forkyndelsen mangler i Sct. Georgs Gilderne

Esbjerg-direktøren Tage Sørensen fortæller

i denne samtale med »Impuls«

om andre muligheder for at dyrke »efterspejding«.

»En gang spejder – altid spejder«, sagde Baden-Powell, og hermed angav han for mange gildebrødre grundlaget for deres virksomhed i Sct. Georgs Gilderne rundt om. Men der er andre måder at leve op til Baden-Powells ord på. Heldigvis vælger en del spejdere at fortsætte som aktive til langt op i deres alderdom – og der findes, som vel bekendt, en del organisationer, hvor gamle spejdere kan forrette deres »efterspejdingstjeneste«.

En kendt personlighed, som har valgt den aktive spejdertilværelse, er Esbjerg-direktøren Tage Sørensen (56 år). Tage Sørensen er leder af flere store virksomheder på Esbjerg havn, han har været de borgerlige partiers ordfører i Esbjerg byråd, med i Esbjerg havneråd og meget andet. Men aldrig har han sluppet spejdertilværelsen – og han har i høj grad dannet et stærkt personligt tilhørsforhold til spejderlivet.

»Impuls« har derfor fundet det interessant at tage en sludder med Tage Sørensen om »efterspejding«.

– Du er ikke medlem af Sct. Georgs Gilderne – er der noget galt med dem?

– Mit standpunkt til gilderne er ganske ligetil og enkelt. Jeg blev KFUM-spejder i 1927, og da jeg som 35-årig igen skulle tage stilling til spejderbevægelsen, både for mine børn og mit eget vedkommende, faldt valget på de grønne korps. Jeg ønskede, at medlemskabet skulle være i korps, hvor forkyndelse af det kristne budskab er et led – ja, det væsentligste – i arbejdet. I gilderne er en sådan forkyndelse ikke nogen del af arbejdet, og i den forstand er gilderne en forlængelse af DDS, hvad jeg finder er helt i sin orden. Gilderne er blot ikke en forlænget del af KFUM-spejderarbejdet. Jeg syntes, det var en fejl, at der ikke fandtes en sådan mulighed og tog i 1962 initiativ her i Esbjerg til oprettelse af Baden-Powell Klubben, KFUM-spejdernes Tjenesteklub. Vi er ca. 50 medlemmer, og jeg mener, at klubben er af værdi både for medlemmerne og for KFUM-spejderne i Esbjerg-området, som klubben støtter på forskellig vis.

– Vil Baden-Powell klubber kunne blive en alvorlig konkurrent til gilderne?

– Det er der ikke noget, der tyder på. Nogen stor udbredelse, som gilderne har det, får de antagelig slet ikke. Man har indtryk af, at de fleste voksne, udtrådte KFUM-spejdere, som ønsker at deltage i et spejder-klubliv, er mest interesseret i et sådant, hvor kristendomsforkyndelse ikke praktiseres.

– Kan de gamle spejderidealer bevares i vore dage?

– De fire korps har efter min opfattelse sagt farvel til meget væsentlige spejderidealer. B.-P. havde opbygget et spejdersystem, hvor karaktertræning var noget fundamentalt. Denne basistanke har korpserne stort set forladt og i forbindelse hermed strøget spejderløftet med dets ord om, at en spejder lover at gøre sit bedste for at være tro mod Gud og fædrelandet. Det samme gælder bestemmelserne i spejderloven om, at en spejder er trofast, ridderlig, dyrenes ven, lydig, sparsommelig, ren i tanke, ord og handling – og at han tager vanskeligheder med godt humør. Spejderbevægelsen i Danmark i dag kan ikke længere kaldes en Baden-Powell-spejderbevægelse, men er »flippet ud«, er blevet flydende og indholdsløs. Når de nuværende ældre spejdere forsvinder, vil dansk spejderbevægelse i teori og praksis være helt ukendelig fra oprindelig B.-P.-spejding. Dog kommer der måske en reaktion. Metodistspejderne inden for KFUM-spejderkorpset har bibeholdt såvel den gamle formålsparagraf som B.-P.s spejderlov og -løfte. I sydvestjyske distrikt i samme korps overvejer man at indtage samme standpunkt som Metodistspejderne. Det er meget tænkeligt, at flertallet af de 20 grupper med ca. 1400 medlemmer i nævnte distrikt i løbet af efteråret vil erklære sig for de gamle bestemmelser. Andre grupper kan tænkes at følge efter. Jeg taler her om KFUM-spejderne. Stemningen i de andre korps kender jeg ikke noget til.

– Du kæmpede en brav kamp for det gamle

spejderløfte og spejderloven ved ligefrem at udgive en bog om emnet. Du tror på troskab mod Gud, konge og fædreland?

– Det vil føre for vidt her at komme nærmere ind på dette, som jeg ganske rigtigt har skrevet om i en publikation, som jeg sidste år sendte til alle KFUM-spejdergrupper. Selv om vor troskab mod Gud, konge og fædreland er et meget skrøbeligt foretagende, er jeg ikke i tvivl om de afgørende værdier, der ligger i den positive holdning heroverfor.

– Og fremtiden for Sct. Georgs Gilderne?

– Den er jeg næppe den rette til at udtale mig om. Det har glædet mig, at gilderne hidtil har holdt fast ved det gamle spejderløfte og -lov, og så meget tør jeg sige, at de nye løfte- og lovformuleringer er så udvandede, at gilderne efter min mening vil miste meget væsentlig betydning, hvis de accepterer disse. Gilderne tåler vel ikke at få sit idégrundlag beskåret? Det gælder vel tværtimod – for os alle – om at søge at leve op til idealerne.

– Hvad med spejderkorpsernes sammenlægning?

– Såvidt jeg ved, er de gule og blå spejdere sammenlagt, og det er formentlig kun et spørgsmål om tid, før de to grønne korps sammenlægges. M-spejderne er så ivrige herfor, at man skulle tro, deres salighed afhang deraf. Personlig tillægger jeg ikke disse sammenlægninger nogen stor betydning, hverken positivt eller negativt. Dog, hvis man begynder at praktisere mixede patruljer og troppe, mener jeg, at det vil blive til væsentlig skade og medføre yderligere degeneration af spejderidealene. En sammenlægning af grønne og blå/gule tror jeg ikke bliver aktuel. Formålsbestemmelserne er for forskellige.

– Føler du dig svigtet af gamle spejdere, som stoppede spejderiet?

– Personlig føler jeg mig ikke svigtet. Såkaldt ledermangel har der alle dage været inden for korpserne. Om man vil eller kan være leder er jo en personlig sag, som den enkelte selv må afgøre. Jeg selv arbejder sammen med en stor kreds af unge ledere og med ledere, der har været aktive lige så længe som jeg selv. Lederkammeratskabet har været og er en stor rigdom.

– Nogle mener, at ungdommen er, som den altid har været. Er det korrekt?

– Vi er alle i nogen grad et produkt af vort miljø, såvel det materielle som det åndelige, og det har uægtelig ændret sig gennem det sidste halve århundrede. Miljøet har også ændret ungdommen. Den er meget naturligt blevet mere forvænt med livets goder, og tidligere tiders ofte lidt barske friluftsliv har vel ikke nu den samme appel som dengang. Ligeledes har samfundsudviklingen og det enkelte menneskes ændrede holdning til etiske spørgsmål ændret opfattelsen hos ungdommen. Forsåvidt er udvandingen af spejding i pagt med tiden. Jeg mener blot, at spejderbevægelsen i stedet for at følge med tidsånden bevidst skulle stå fast på de gamle værdier, som efter min opfattelse såvel den enkelte som samfundet er bedst tjent med. Det kunne muligvis gå ud over de i forvejen dalende medlemstal, men det måtte man tage med.

– Mulighederne for det internationale spejdersamarbejde?

– Der er nu som før et samkvem mellem spejdere over grænserne, og intet forhindrer jo f.eks. troppe i at søge kontakt med hinanden. Jeg har personlig oplevet spejderbevægelsens store tid i 20'erne og 30'erne og deltog i tre jamboreer, hvor B.-P. selv var til stede. Med ham som inspirator var der dengang en begejstring og tro over spejderarbejdet, som længe har været savnet, et savn, som også præger det internationale spejdersamarbejde.

Sjælen er født gammel, men bli'r stadig yngre. Det er livets komedie. Legemet er født ungt og bli'r stadig ældre. Det er livets tragedie.

Oscar Wilde.

★

Nyd dit liv, som om i morgen alt du skulle vandre heden!
Skån dit liv, som om du evtig skulle nyde det heneden!

Jens Baggesen.

Kommunikation: — — — — —

Denne rubrik er dels beregnet til at spørge ældre og erfarne kolleger i gilde-, stads-, distrikt- eller provincialledelser landet over til råds i administrative spørgsmål, men ikke mindst for at kunne få tips og vejledning til gildemestertaler, ideer til gruppearbejde eller til en praktisk opgave.

Der er imidlertid også mulighed for at spørge landsgildeledelsen direkte, ligesom der er lejlighed til for landsgildeledelsen til at bringe meddelelser til gildeledelserne landet over eller at svare på spørgsmål.

Kort sagt: her er det muligt at spørge om alt – og forhåbentlig få svar. Det er tilladt at være anonym, hvis man har lyst til det.

Gildemesterstævnet den 2. og 3. sept.

Årets gildemesterstævne afvikles på Hotel du Nord i Grenå, stævnet åbnes lørdag den 2. september kl. 15,30 og afsluttes søndag den 3. kl. 15. Stævnet er arrangeret for provincialmestre, distriktsgildemestre, stadsgildemestre og gildemestre, dog gælder det således – at såfremt en af de mødeberettigede er forhindret i at deltage, kan (og bør) han eller hun sende en stedfortræder. Landsgildet yder tilskud, og der håbes på stor tilslutning.

Som hovedemner behandles:

1. Fremtidsudvalgets betænkning.
2. Lov- og løfteudvalgets betænkning.
3. Fondsdannelse i anledning af gildebevalgelsesens 40 års jubilæum.

Foruden ovennævnte hovedpunkter vil der blive givet orientering om:

1. Bladet »Impuls«.
2. Nyt fra jubi-udvalget.
3. Nyt fra den internationale komité.
4. Gennemgang af vor organisation og administration.

Foruden de ovenfor nævnte emner, som vil blive behandlet dels som gruppearbejde, dels i plenum, vil der være lejlighed til frit og kammeratligt samvær deltagerne imellem.

Endeligt program, skriftlige oplæg samt oplysninger vedrørende tilmelding vil blive tilsendt sammen med »Orientering til gildeledelser«.

Er det ikke fjollet?

Et distrikts-/stadsgilde skal have en mester.

Det siger lovene.

Men lovene siger ikke, at der skal være en distrikts-/stadsgildeledelse. De siger, at man godt KAN have det, hvis man hellere vil, idet det hele vejen igennem er anført i parenteser. Efter lovenes forstand må det altså være det almindeligste, at man nøjes med mester alene, og jeg vil gætte på, at parenteserne først og fremmest er beregnet på stadsgilder med mere end to gilder, fordi stadsgilder (også ifølge lovene) har større opgaver at løse end distrikts-gilder.

Efter landsgildetinget i 1969 blev det klart, at man ikke længere kunne være bekendt at forlange, at distrikts- og stadsgildemestre skulle være personligt mødt op på tinge for at opretholde den ene stemmes ret, disse mestre har. Altså skulle lovene ændres. Og det er de blevet nu.

Ændret til hvad? Til at en anden fra distrikts-/stadsgILDELEDELSEN kan møde op i stedet for mesteren. Og hvor er vi så egentlig henne?

Vi er lige nøjagtig derhenne, at alle distrikts- og stadsgilder, der har fulgt lovenes almindeligste regler og kun valgt mestre, nu må lave deres vedtægter om til den i parenteserne nævnte alternative regel om at vælge egentlige ledelser – blot for at være sikre på at kunne bibeholde deres stemmeret på landsgildeting og provincialting.

Man må altså op på flerpersonersledelse af den ene grund, at mesteren – hvis han skulle blive forhindret selv – kan finde sig en afløser, der er værdig til at kunne træde i stedet for ham. Og så kan det altså i øvrigt være ligegyldigt, om der ER brug for flere personer til ledelsesarbejdet i almindelighed.

En ganske almindelig gildemester har ellers lov til at finde hvilken afløser, han vil inden for eget gilde. Og altså ikke kun inden for sin gildeledelse.

Jeg synes, det er synd for de distrikts- og stadsgilder, der har besluttet sig for den meget nemmere én-mandsledelse. De skal nu alligevel op på et eller andet antal, som lovene netop forudsætter skal være undtagelsen. Eller også skal de blæse på den stemme.

Er det ikke fjollet?

IB FRISENVANG

Kommentar

Redaktionen har forelagt ovennævnte spørgsmål for landsgildeledelsen, som meddeler, at man netop er i gang med en gennemgribende gennemgang af hele lovkomplekset vedrørende distriktsgilder, så indtil der foreligger et resultat heraf, må lb Frisenvang vente på svar på sit spørgsmål.

En idé til starten på den nye gildesæson

Privatbanken har ladet producere 4 film om fællesmarkedsproblematikken med fællestitlen:

SÅ ER DET NU

Filmene kan lånes gratis ved henvendelse til Erhvervenes Filmcenter, Peter Ipsens Allé 20, 2400 Nv, tlf. (01) 19 11 44 mellem 9 og 16 – ellers kan ringes HELE DØGNET til automatisk telefonsvarer på samme nummer.

Filmene har følgende betegnelser:

2052 Europa – verdens navle,
farve, dansk/optisk lyd, 14. min.

En historisk film, der fortæller om nogle af de forsøg, der gennem tiderne er gjort for at samle Europa.

2053 Inden for murene,
farve, dansk/optisk lyd, 16 min.

Filmen skildrer Fællesmarkedets organisationer og målsætning.

2054 Det gælder din velstand,
farve, dansk/optisk lyd, 20. min.

Her fortælles om de økonomiske virkninger ved Danmarks eventuelle indtræden i Fællesmarkedet, ligesom industriens og landbrugets problemer behandles.

2055 Skal – skal ikke?
farve, dansk/optisk lyd, 20 min.

I denne film gennemgås de langsigtede virkninger ved Danmarks eventuelle optagelse i Fællesmarkedet.

Med filmene følger skriftligt materiale som grundlag for debatoplæg. Bestil filmene i god tid, de er meget efterspurgt.
16 mm.

Hvad »Brudstykker« kan bruges til

Et af kritik-punkterne mod de første numre af »Impuls« var brudstykkerne. De er blevet betegnet som overflodigt fyldstof, og nogle har haft svært ved at finde ud af, hvad de kan bruges til.

Meningen fra redaktionens side har været at servere disse små godbidder af skønlitteratur eller samfundsbetragtninger som inspiration og udgangspunkt til gildemestertaler. Og vi vil gerne trække et eksempel frem som brugsanvisning, der kan arbejdes videre på.

Under rubrikken »De forfærdelige frø« bragtes i »Impuls« nr. 2 et lille uddrag af Saint Exuperys »Den lille prins«:

Nu var der på den lille prins' planet nogle forfærdelige frø. Det var baobab-frø. Hele jordbunden på planeten var befængt med dem. Og nu er det sådan med baobab-træer, at dem kan man ikke slippe af med, hvis man er for længe om at give sig i kast med dem. De breder sig over hele planeten, de gennemborer den med deres rødder. Og hvis planeten er for lille, og der kommer for mange baobab-træer, så sprænger de den.

Hvad ligner disse baobab-frø? Måske forureningsproblemerne, måske narkotika og kriminalitet, måske konflikter lande eller mennesker imellem. Det er måske frø af den slags, hver især har i tankerne, når vi lover at føre et Sct. Georgs-sværd mod det onde i os selv. Den lille Prins' planet kan lige såvel være det enkelte menneskes indre, som et hjørne af samfundet eller hele vor klode.

Udgangspunktet er baobab-frøene i ligning med det problem f. eks. ovennævnte emner, man ønsker at beskæftige sig med i talen. Problemstillingen kan udmøntes i forslag til, hvordan man udrydder det forfærdelige ukrudt. – Vi løber måske samme risiko som den lille prins for, at der kommer for mange baobab-træer, så planeten sprænges – sindet, gildet, samfundet osv. inficeres og ødelægges.

Nogle vil indvende, at det emne, man ønsker at trække frem, lige så godt kunne blive beskrevet med almindelig tale uden prinse-lige lignelser. Det kan det også – men næppe, så det sidder så stærkt i tilhørernes bevidsthed bagefter. Dels virker den billedlige tale med farlige frø og gennemboende rødder stærkt, dels giver det fantasien spillerum. Det er tænkeligt, at mangel på gildebror senere kommer til at forbinde baobab-frøene med planeter, der ligesom ham nærmere end dem, gildemestertalen trak frem – og så er der ikke blot givet stof til eftertanke, men også til en videretænkning.

Tre stemmer fra højbordet

Der er spændende veje at gå med gildehallen for de, der har mod og lyst til at udforske mulighederne. Som eksempel bringes her et forsøg med tre stemmer fra højbordet ved 1. Vejles festgildehal i anledning af 35 års jubilæet.

Flerstemmighed som denne kræver et stykke forarbejde, som kan lønnes med en inspirerende tilhøreroplevelse, hvis de implicerede har sans for stemmeføring.

Ved 1. Sct. Georgs Gildes 35 års jubilæums festgildehal 24. febr. 1972

Gildemst.: I dag er en almindelig dag – dog måske en dag, du vil huske, når så meget andet er glemt. En almindelig dag henimod slutningen af det tyvende århundrede. En dag med gråvejre og tunge skyer, nøgne, bladløse træer og frose marker.

Gildeksl.: En almindelig guddommelig, handlingsmættet hverdag med tingene i skred og udvikling, snurrende maskiner, hvislende kodebånd og klaprende data-computere. En kogende gryde af foretagsomhed og selvopholdelsesdrift.

Gildeskt.: En almindelig hverdag med had og sult og kærlighed, der pisker alt levende til handling. Dybt under jordens kullag hoster luftboret i det blanke kullag, og højt over skylag og bjergtinder trækker jetten sit hvide udstødningsspor hen over en glitrende himmel.

Gildemst.: I vanddråben og under græstotten myldrer det – i luften og jorden myldrer det – det knager af vækst og stønner i afmægtighed og raller i døds kamp.

Gildeksl.: Det lever og myrder og æder og formerer sig på denne klode-ært, der sejler sin afstukne bane. En almindelig dag med latter og mord og sult.

Gildeskt.: En brølede frådende livskamp er hverdagens musik, hyænerens hyl, maskingeværets knitren, kanonerens torden og menneskeføddernes klappen over stenbroen.

Gildemst.: En ganske almindelig hverdag med brolet fra demonstrerende sorte. Hippies apatiske henslængen. Dybe stik i arrede, følelsesløse underarme. Mænds tilbudelse af fanatiske selvudslettelse. Udbombede pakistaners skeletbørn ser med slukne øjne på dig fra TV-skærmen.

Gildeksl.: En ganske almindelig hverdag i Vietnam og Cambodia, hvor glimtet af napalmens okkerfarvede eksplosion lyser mellem grønne rismarker. – Der hamres på jernstænger i et fængsel i Spanien – i Grækenland – og brolet stiger til en skarp tone, der brat afbrydes

i Brasiliens urskovs-helvede. Tværs over Suez-kanalen lurer stålblå kanonløb på hinanden.

Gildeskt.: Brolet er hverdagens musik – og brolet stiger til et virvar af lyde, syner og følelser – en disharmoni af toner – og aldrig var brolet så højt som i dag – en ganske almindelig hverdag. Og brolet er højest, hvor mennesket færdes.

Gildemst.: Men i brolet er der nuancer: Bækens klukken, små fødders tyste trin over gulvet, en rynket hånds famlen over et solbleget, pjusket barnehår. De nyfødtes skrig blander sig i koncerten. Bøgen lukker op for sin dunede pragt, og bølgens hvisker over gruset i strandkanten.

Gildeksl.: I laboratoriets stille verden ånder mennesket anspændt over et mikroskop. Bonden vender plogen i en blank bølge af sort muld. Olieborene synger og grøfter graves. Sæden sår i jordens dampende skød.

Gildeskt.: Lærken hænger i sin snor under hvælvet. Unge fingre snoes forelskede sammen – et smil gives videre til våde øjne. Fedtede, svulmende knopper strækker sig mod lyset. Solen skinner. Havet blinker som sølv i horisonten.

Gildemst.: En ganske almindelig hverdag. Der stiger en stille sang bag brolet af død og odelæggelse – en sang om dig og mig – om menneskeheden. Menneskeheden, der prøver at famle sig op af mørket. En spinkel tone, der stiger til en ouvertur, der til sidst overdøver håbløshedens goldhed mod troens, håbets, kærlighedens verden.

Og denne verden er din. Den er ny – den er ung. Brug den.

Frit efter Knud Sønderby.
Ved N. J. Udbye.

Hvis du forstår den kunst i samtale med en anden at gøre dig til »ingen«, får du bedst at vide, hvad der bor i det menneske.

Søren Kierkegaard.

VEJLEDNING for SVENDEINSTRUKTION

Væbnerstudie

Kirsten Tolstrup Sørensen, vicelandsgildemester, vil med denne artikel give et forslag til, hvordan en svendeinstruktion kunne etableres i de gilder, hvor en sådan ikke findes.

Overskriften på artiklen er også titlen på et lille blåt hæfte, der kan købes på landsgildekontoret for 5,85 kr. Dette hæfte danner sammen med vore love grundlaget for de 6 aftener, jeg vil foreslå, en sådan svendeinstruktion skulle strække sig over.

De 6 aftener kunne som »overskrift« have de 6 første kapitler i omtalte hæfte, således at første aften hed Væbnerstudie I, og aftenens indhold var spejderbevægelsen, oprindelse og tanker bag samt Baden-Powell. Til denne aften inviterede man eksempelvis en aktiv spejderleder til at fortælle om spejderbevægelsen i dag. Spejderbladene, brochurer fra spejdercentre, de nye spejderhåndbøger og lignende kunne fremskaffes til orientering.

Den anden aften skulle væbnerstudie skulle indeholde gildebevægelsens historie, idé og udvikling samt den internationale gildebevægelse. En gildebror, der har været med i en eller anden form for internationalt samvær kunne fortælle om dette og/eller en gildebror, der har mange år bag sig i gildebevægelsen ville nok kunne berette et og andet om gildernes fortid. – Ved du for resten, at landsgildekontoret formidler kontakter til gildebrødre, der vil tale om deres specialer – det kunne jo f. eks. benyttes denne aften. Det internationale blad Bulletin, nordiske gildeblade samt Sct. Georgs Gilderne i Danmark 1933–69 (pris 3,60 kr.) kan eventuelt fremvises og kommenteres.

Til den tredje aften, der skulle indeholde gildebevægelsens love, organisation og arbejdsform, kunne man finde en gildebror, der sad på en ledelsespost og derfor ville kunne gøre netop denne aften mere levende, mere aktuel. Her må man også oplyse om diverse kursus, f. eks. grundkursus, Gildernes Højskole og i forbindelse dermed omtale eventuelt uddele diverse kvartalsbreve.

Væbnerstudie IV, der hedder gildebevægelsens etik og vore ritualer, kræver jo, at aftenens leder har været i gilderne i mange år. Har man ikke en sådan gildebror inden for egne rækker,

kan man jo eventuelt som tidligere omtalt henvende sig til landsgildekontoret, eller det var måske netop den aften, gildets mester skulle lede.

Den femte aften indhold er gildebevægelsens hjælpearbejde og socialforsorgen. På landsplan er noget af dette omtalt på en tidligere aften under gildernes historie. Det aktuelle i dag er vore børnegårde, og her vil de eksisterende pjecer være meget oplysende. På lokalt plan er mange hjælpeopgaver aktuelle og vil utvivlsomt give anledning til diskussion om både nuværende og nye opgaver. Den aktuelle debat om Sct. Georgs Gildernes Højskole kunne måske også komme på tale denne aften.

Den sjette og sidste aften hedder: Positiv livsanskuelse. Deltagerne i væbnerinstruktionen kender efterhånden hinanden så godt, at hver især kunne give sin personlige mening til kende om, hvad han/hun forstår ved positiv livsanskuelse.

Er det en større gruppe, der deltager i væbnerinstruktionen, fordi det er et distrikts- eller stadsgildearrangement, kunne man til denne aften finde en egnet person som indleder, og derpå dele sig i smågrupper til diskussion og sluttelig en meningstilkendegivelse fra grupperne.

Jeg håber med disse linjer at have givet jer ideen, I selv kan bygge videre på. Jeg mener, det er uhyre vigtigt at instruere den nyoptagne svend om, hvad vi står for i Sct. Georgs Gilderne. Det vil du sikkert give mig ret i, både hvis du var blandt dem, der fik en væbnerinstruktion, og hvis du var blandt dem, som ingen instruktion fik.

De nye generationer, der i årene fremover kommer i Sct. Georgs Gilderne, er vant til oplysning, debat, meningstilkendegivelse og vil føle det som en hel selvfølge at få instruktion om den bevægelse, de har sagt ja til.

KIRSTEN

Sådan kan man lede et gilde

Vicelandsgildekansler Per Mikkelsen, der til daglig er beskæftiget med lederuddannelse og samarbejds træning inden for forsvaret, giver en orientering om, hvordan man kan lede et gilde efter moderne principper.

Vi burde egentlig have ledertræning på internatskurser inden for gildebevægelsen, for her gælder nøjagtig de samme gruppe-psykologiske love som i det øvrige samfund.

For gildeledelser stilles i grunden endnu større krav. De skal ikke alene koordinere arbejdet og have ansvaret for, at tingene bliver gjort, men de skal tillige sørge for, at opgaverne bliver lagt ud, så de dels får aktiveret andre, dels undgår at dominere som åndelige høvdinger.

Ledelse og samarbejde kan man dårligt læse sig til. Det skal opleves på egen krop. Men der er dog nogle væsentlige grundregler, som kan kædes sammen med arbejdet i gilderådet.

Forberedelse af gilderåd

I virkeligheden kan gilderådet med fordel erstatte egentlige gildeledelsesmøder, når de holdes hver anden måned. Hovedpunktet i ledelsen af gilderådsmøder er omhyggelig planlægning.

Det drejer sig først om, at såvel gildeledelse som gruppeledere forud skal formulere de problemer, de ønsker behandlet. Ved at arbejde med at formulere problemerne opdager man ofte, at man har for lidt viden – og så kan man nå at grave den viden op i god tid, før den egentlige behandling i rådet.

Forud for gilderådsmødet udsendes dagsorden, der klart beskriver, hvori de problemer består, som man ønsker behandlet.

Accept af dagsorden

Selve mødet startes – i lighed med alle beslutende møder – med accept af dagsorden. Accepten kan gå på de opstillede dagsordenspunkter, på rækkefølgen af dem, på hvor dybt, man vil gå med hver enkelt emne, og endelig på, om der er andre ting, der skal med – for så er det bedst, de kommer på bordet med det samme.

Accepten af dagsorden ved mødets start er særdeles vigtig, fordi det så bliver deltagernes egen dagsorden, fordi alle får lige stort ansvar for, at punkterne bliver behandlet. Mødelederen undgår så at skulle fungere som indpisker.

Under behandlingen af mødets emner er det vigtigt, at man LYTTET til hinanden, og at man hjælper hinanden med at formulere.

Når et punkt er færdigbehandlet, skal der konkluderes, og konklusionen skal accepteres af alle. Man behøver ikke være enige, men konklusionen må så indbefatte uenighed. Det er vigtigt, at alle opfatter, at »det var det, vi nåede til på det punkt«, og det er praktisk at nedskrive resultatet med det samme.

Mødelederrollen er vigtig, men kan varetages af enhver med evner og interesse for det – det behøver altså ikke være gildemester eller gildekansler, tværtimod er det udviklende at lade den gå på skift.

Analyse af samarbejdet

Når gilderådets dagsorden er gennemgået, bør det sidste punkt være en analyse af samarbejdet – procesanalyse. Man skal i slutningen af mødet vurdere, hvordan man nåede beslutningerne, mødets produkt.

En praktisk måde at ordne det på er at lade hver deltager skrive på et stykke papir:

- a) to ting, der har fremmet arbejdet,
- b) to ting, der har hæmmet arbejdet.

Mødelederen kan derefter lægge for med at sige, hvad han har noteret og derved lægge en

norm for, hvor åben man kan være. Man skal nok passe på at give tingene en beskrivende form – ikke en vurderende. Hvis man f.eks. siger »Ole har afbrudt mig 30 gange i aften«, er det beskrivende. Siger man »Ole har domineret hele aftenen«, er det en vurdering.

Den beskrivende form kan Ole formentlig få noget ud af. Formålet er jo ikke at komme af med sine aggressioner, men at give noget, der kan bruges. Formålet med procesanalysen er naturligvis at gøre de næste møders samarbejde bedre.

Proces-analyse er meget givende, fordi det tit viser sig, at deltagerne har oplevet samme møde vidt forskelligt! Mange nye ideer kan komme frem, og hvis man er indstillet på at lytte og at stille uddybende spørgsmål i stedet for at forsvare og forklare sig – ja, så er der mulighed for at blive dygtig til at samarbejde.

Alt dette kan lyde meget kompliceret, men efterhånden tager en proces-analyse ikke lang tid, og på langt sigt vil den spare gilderådet for megen energi, der i stedet kan benyttes til konstruktivt arbejde.

Der gælder nogle lovmæssigheder under ethvert samarbejde i grupper, og til at begynde med går ca. 80 pct. af en gruppes energi med at få løst disse »lovbundne« problemer. Men i en »moden« gruppe lægger man problemerne frem og løser dem – de skal på bordet med det samme. Forudsætningen er åbenhed og nøgleordet tillid.

En festaften i gildet

Når vi er inviteret til en festlig aften i gode venners lag, er der på selve aftenen en lang række ting, der skal gøres, for at aftenen vil blive en succes. En af de væsentligste ting, vi som gæster kan gøre, er at udvælge os det pæneste tøj – en smuk kjole til fru og et nobelt sæt tøj til herren, men når vi så drager hjemmefra, er vi sikre på, at vi har gjort, hvad vi kunne – for alene det at iføre os vort pæne tøj gør, at vi kommer i en ganske særlig og forventningsfuld stemning.

I det hjem, hvor vi er ventet, har man ligeledes gjort en hel række forberedelser – man har planlagt festens forløb, for at intet skal overlades til tilfældigheder – man har f.eks. bestemt hvilke sange, der skal synges, man har forberedt en tale til damerne og til festens eventuelle hædersgæst.

Så begynder gæsterne at ankomme, og vært og værtinde tager imod og præsenterer dem for

hinanden, og særlig opmærksomhed får naturligvis dem, der gæster hjemmet for første gang.

Under selve festen er det vært og værtinde, der giver gæsterne det gode eksempel på, hvordan man opfører sig, hvordan man hele tiden prøver på at forhindre, at nogen føler sig forladt og ensom, kort sagt at aftenen får et værdigt forløb.

Hvis vi nu skulle overføre en sådan festaften til Sct. Georgs Gilderne, hvordan ville det se ud?

Jo, det ville betyde, at gildebrødrene klæder sig pænt på, dvs. damerne i en nydelig kjole og herrerne i mørkt tøj, og alene det er som for omtalt en god start til, at man føler, at man er på vej til en festaften.

For gildeledelsens vedkommende er en gildehal ensbetydende med, at man i god tid træffer forberedelser, f.eks. hvem der skal holde 5 min. Sct. Georg, hvilke sange, der skal synges, gildemestertalen skrives, og gildemesteren gør sig så bekendt med indholdet, at tilhørerne ikke føler, at det er noget, der læses op.

Når gildebrødrene ankommer, er der tændt lys i modtageværelset, og gildeledelsens medlemmer får måske tid til at sige goddag til de først ankomne, men ellers overlades dette job til herolderne, der ligeledes tager sig særligt af den eller dem, der skal optages, ligesom gildemesteren inden gildehallen tager sig tid til at være sammen med disse i nogle minutter.

Selve gildehallen indledes og gennemføres på en sådan facon, at alle gildebrødre føler, at det har været en oplevelse at være med til denne gildehal. Eventuel diskussion venter naturligvis til efter gildehallen.

Men sådan foregår en gildehal vel i alle vore gilder?

Aa. J.

Statens Filmcentral

Hovedkontoret . Vestergade 27
1456 København K . Tlf. MI 2686

15. maj 1972 indgår i Statens Filmcentrals 16 mm distribution en film, produceret i 1971 »BADEN-POWELL – Chief Scout of the World« om Spejderbevægelsens grundlægger.

Filmen er sort/hvid med engelsk tale og spiller i 24 min. Det er en delvis ikonografisk biografi om Sir Robert Baden-Powell of Gilwell. Der er desuden arkivoptagelser fra de tidligere jamboree, og kommentaren er i stor udstrækning Baden-Powells egne ord.

Filmen kan fås på Statens Filmcentrals sædvanlige udlånsbetingelser, prisen er kr. 6,00 pr. dag.

Skal gilderne have egen højskole?

Det har i de senere år oftere og oftere været på tale, at gildebevægelsen burde samles om et eller andet fælles mål. Det skulle dels være noget, der kunne være med til at gøre vor bevægelse kendt i større dele af den danske befolkning og dels være med til at gøre gildebevægelsen til en enhed i stedet for blot at være 200 lokale gilder, der hver for sig har travlt med et lokalt gildearbejde af social karakter, men ellers kun i begrænset omfang folte »fællesskabet«.

I den allerseneste tid har dette mål materialiseret sig i begrebet en højskole, og man er i gang med forskellige undersøgelser af problemer i forbindelse med en eventuel oprettelse af en højskole.

Men før vi kaster os ud i løsningen af disse, bør vi stoppe op et øjeblik og spørge os selv: »Hvad skal vi med en højskole?«

At jeg så absolut synes, vi skal have en højskole, vil jeg gerne begrunde:

Jeg blev gildebror for ca. 8 år siden og kom efter et par års forløb for første gang på en højskole – »Den jyske Idrætshøjskole« i Vejle til »Gildernes Grundkursus«, og her fornemmede jeg for første gang den ganske særlige stemning, der hersker på en sådan institution, og jeg har senere været på andre højskoler, men jeg har endnu ikke haft mod til at realisere en drøm om at tage på et 2-3 ugers højskoleophold sammen med min kone og eventuelt mine børn.

Hvad vil jeg nu på en højskole, jo jeg ville gerne mødes med ligesindede og diskutere aktuelle problemer og hente oplysning om ændringer i vort samfundsmønster. Jeg ville mødes med mennesker, der ligesom jeg har lyst til fordomsfrit at diskutere og vedkende sig sit medborgerskab i vort samfund.

Ville der nu være noget skønnere end at kunne mødes med gildebrødre på vor egen højskole, et sted der foruden at kunne bruges til sådanne 2-3 ugers kurser for »stressede« gildebrødre kunne bruges til vore stævner – grundkursus og lignende, men herudover også kunne drives som normal højskole for f. eks. den lidt ældre generation – 30-35 år og op efter – og som udover normal højskolepensum kunne få indblik i Sct. Georgs Gildernes idé og formål.

Det er den meget positive side af sagen, men medaljen har også en bagside, idet opgaven vil betyde, at vi ALLE må være parat til at yde vort

bidrag – sandsynligvis i form af et økonomisk tilskud – eller måske i form af råd og dåd til administrationen – vi må være parat til at gøre en virkelig indsats for at virkeliggøre det store fælles mål for vor bevægelse, et mål, der vil kunne betyde en opblomstring for de ideer, der findes i vor formålsparagraf, eller sagt med andre ord:

EN HØJSKOLE DREVET I DEN
RETTE SPEJDERÅND

AAGE A. JENSEN

Mennesker dræber deres chancer

- Du skal ikke tro, du er noget.
- Du skal ikke bilde dig ind, at du er bedre end os.
- Du skal ikke tro, at nogen bryder sig om dig.
- Du skal ikke tro, du kan lære os noget.

Med Janteloven dræber menneskene deres chancer, det vil sige enhver mulighed for kærlighed og fred.

De slås alle med loven, de vrider sig under den, og de bruger den ubarmhertigt. På grund af loven er janterne gudløse uden at være blevet mennesker. Hver eneste én hænger på sit kors og behøver aldeles ingen symbolik. Der hænger de skrigende, med blodig sved på panden, de vrider sig i smerte og hvæser til deres korsfæstede broder: Tror du måske, der er nogen, der bryder sig om dig?

Udrag af Janteloven og
kommentarer hertil fra »En flygtning
krydser sit spor«, Aksel Sandemose.

Venner

Der er mange mennesker, der ingen venner har. Statistikken fortæller, at 10 pct. af den danske befolkning aldrig får gæster og aldrig besøger nogen. Det samme gælder for hver fjerde mand over 70 år. Når du er 40 år, har du, statistisk set, kun 1½ ven tilbage. Der dør 40.000 mennesker hvert år – de 1.000 begår selvmord. På grund af ensomhed?

Har vi ikke længere tid til at tage os af andre mennesker? Er venskab da ikke simpelt hen at give sig tid til at bekymre sig lige så meget for andre menneskers problemer som for sine egne?

Hvad mener du – ven?

»Nogle oplysninger om den jord«.
Fra Noah-gruppens bog